

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu**, se sídlem Cejl 48/50, Brno, proti **žalovanému: Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **Plzeňská teplárenská, a.s.**, se sídlem Doubravecká 2760/1, Plzeň, *zastoupené JUDr. Robertem Vargou, advokátem společnosti Varga, Vacík & Partners advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Zbrojnická 229/1, Plzeň*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2016, čj. KUJCK 92275/2016,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 20. 7. 2016, čj. KUJCK 92275/2016, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 3.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osobě zúčastněné na řízení se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Na žádost společnosti Plzeňská teplárenská, a.s., bylo rozhodnuto o umístění stavby *Závod na energetické využití komunálního odpadu Chotíkov (ZEVO Chotíkov) na pozemcích parc. č. 920/3 v k. ú. Kůstí a parc. č. 558/1, 558/195, 712/1, 720/4, 720/5, 720/6, 720/8, 720/9, 720/10, 720/11, 720/12, 720/15, 720/16, 720/17, 720/18, 720/19, 720/20, 720/21, 720/22, 720/23, 720/26, 720/27, 720/28, 720/29, 720/30, 720/31, 720/32, 720/33, 720/34, 720/36, 725/2, 725/32, 725/33 a 725/34 v k. ú. Chotíkov* (výrok č. I.), byly stanoveny podmínky pro umístění této stavby (výrok č. II.) a bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení (výrok č. III.) [rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, sp. zn. OV-Asch/4953/2012, čj. OV-Asc/12440/2012, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Jihočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, územního plánování, stavebního řádu a investic, ze dne 20. 7. 2016, čj. KUJCK 92275/2016, č. spis. OREG/36916/2016/vipe].

Žalobou došlou zdejšímu soudu dne 26. 9. 2016 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 20. 7. 2016, čj. KUJCK 92275/2016, a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, které rozhodnutí žalovaného předcházelo.

Na rozdíl od předchozích případů jsou jediným žalobcem ve výše uvedené věci *Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu*, pobočný spolek Děti Země.

Vzhledem k velkému počtu potenciálních osob zúčastněných na řízení a proto, že je nelze jednotlivě určit, byly vyrozuměny a výzva podle § 34 odst. 2 s. ř. s. doručeny vyvěšením na úřední desce soudu a na úřední desce Obecního úřadu Chotíkov. S výjimkou společnosti Plzeňská teplárenská, a.s., však žádná z dalších osob, které by připadaly v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, soudu neoznámila, že ve výše uvedeném řízení bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení.

Územní plánování je upraveno zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném pro příslušné období (dále též jen „stavební zákon“).

II. Předchozí řízení

Postup podle zákona č. 100/2001 Sb.

V srpnu 2011 byla Ing. K. V., CSc., zpracována dokumentace záměru ZEVO Chotíkov (v Informačním systému EIA na internetových stránkách CENIA – <http://www.cenia.cz> pod kódem PLK1595). Následně společnost Plzeňská teplárenská, a.s., předložila dokumentaci záměru ZEVO Chotíkov Krajskému úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí (datováno dne 25. 8. 2011 a došlo příslušnému úřadu dne 26. 8. 2011). V prosinci 2011 zpracoval posudek záměru ZEVO Chotíkov prof. Ing. V. L., CSc. (v Informačním systému EIA na internetových stránkách CENIA – <http://www.cenia.cz> pod kódem PLK1595). K posudku záměru ZEVO Chotíkov se mj. vyjádřilo občanské sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu (datováno dne 23. 1. 2012 a došlo příslušnému úřadu dne 23. 1. 2012). Veřejné projednání dokumentace a posudku záměru ZEVO Chotíkov se konalo dne 25. 1. 2012. Na těchto podkladech zpracoval zpracovatel posudku prof. Ing. V. L., CSc., vypořádání

písemných vyjádření k posudku a vyjádření z veřejného projednání záměru ZEVO Chotíkov (datováno dne 2. 2. 2012). Dne 17. 2. 2012 pod zn. ŽP/1175/12, sp. zn. ZN/3448/ŽP/11, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, vydal k záměru ZEVO Chotíkov souhlasné stanovisko podle § 10 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí, z hlediska přijatelnosti vlivů záměru na životní prostředí.

Řízení o žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby před stavebním úřadem

Dne 2. 3. 2012 Plzeňská teplárenská, a.s., podala Městskému úřadu Nýřany, odboru výstavby (dále též jen „*stavební úřad*“), žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov. Dne 29. 3. 2012 pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012, čj. OV-Asc/7346/2012, Městský úřad Nýřany, odbor výstavby, oznámil zahájení územního řízení a nařídil veřejné ústní jednání na den 3. 5. 2012. Dne 2. 5. 2012 byly Městskému úřadu Nýřany, odboru výstavby, doručeny námitky občanského sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu k územnímu řízení o umístění stavby ZEVO Chotíkov. Dne 3. 5. 2012 se konalo ústní jednání ve věci územního rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov.

Usnesením ze dne 4. 5. 2012, sp. zn. OV-Mrá/10305/2012, čj. OV-Mrá/10408/2012, vedoucí odboru výstavby Městského úřadu Nýřany rozhodl, že úřední osoba M.A. není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení vedeném pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012. Proti usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 4. 5. 2012, čj. OV-Mrá/10408/2012, se odvolalo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (podáno dne 21. 5. 2012). Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2012, čj. RR/1755/12, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 4. 5. 2012, čj. OV-Mrá/10408/2012, zrušil a věc vrátil správnímu orgánu, který usnesení vydal, k novému projednání. Usnesením ze dne 2. 7. 2012, čj. OV-Mrá/15308/2012, vedoucí odboru výstavby Městského úřadu Nýřany znovu rozhodl, že úřední osoba M.A. není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení vedeném pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012. Proti usnesení vedoucího odboru výstavby Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 7. 2012, čj. OV-Mrá/15308/2012, se odvolalo občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (podáno dne 20. 7. 2012). Rozhodnutím ze dne 3. 9. 2012, čj. RR/2681/12, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, usnesení vedoucího stavebního úřadu Městského úřadu Nýřany ze dne 2. 7. 2012, čj. OV-Mrá/15308/2012 potvrdil (nabylo právní moci dne 5. 9. 2012).

Dne 1. 6. 2012 pod sp. zn. OV-Asch/4953/2012, čj. OV-Asc/12440/2012, Městský úřad Nýřany, odbor výstavby, *I.* vydal rozhodnutí o umístění stavby ZEVO Chotíkov, *II.* stanovil podmínky pro umístění uvedené stavby a *III.* vydal rozhodnutí o námitkách účastníků řízení.

Řízení o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby u Krajského úřadu Plzeňského kraje

Proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, o umístění stavby ZEVO Chotíkov se odvolalo mj. občanské sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu (podáno dne 2. 7. 2012) a občanské sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov (podáno dne 10. 7. 2012). Dne 28. 8. 2012 pod čj. MMR-28731/2012-83/1794 Ministerstvo pro místní rozvoj sdělilo, že ředitel Krajského

úřadu Plzeňského kraje není v řízení o odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, oprávněnou úřední osobou ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu, a proto se na něj ust. § 14 správního řádu nevztahuje. Usnesením ze dne 10. 9. 2012, čj. KŘE/1222/12, ředitel Krajského úřadu Plzeňského kraje rozhodl, že vedoucí odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje Ing. arch. M.M. není vyloučen z projednávání a rozhodování v odvolacím řízení proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012 (nabylo právní moci dne 5. 10. 2012). Usnesením ze dne 24. 9. 2012, čj. RR/2946/12, vedoucí odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje rozhodl, že právnička odboru regionálního rozvoje Krajského úřadu Plzeňského kraje Mgr. J.M. není vyloučena z projednávání a rozhodování v odvolacím řízení proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012 (nabylo právní moci dne 13. 10. 2012). Rozhodnutím ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje, odvolání občanského sdružení Děti Země – Plzeň, občanského sdružení Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a občanského sdružení Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, potvrdil.

První řízení před Krajským soudem v Plzni a před Nejvyšším správním soudem

Zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, se samostatnými žalobami domáhali žalobci Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Jelikož tyto samostatné žaloby směřovaly proti témuž rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, předseda senátu je podle § 39 odst. 1 s. ř. s. usnesením ze dne 16. 12. 2013, čj. 30A 75/2012-96, spojil ke společnému projednání. Rozsudkem ze dne 25. 7. 2014, čj. 30A 76/2012-266, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podaly kasační stížnosti Krajský úřad Plzeňského kraje a společnost Plzeňská teplárenská, a.s. Rozsudkem ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 202/2014-66, Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2014, 30A 76/2012-266, zamítl.

První řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí u Krajského úřadu Jihočeského kraje

Usnesením ze dne 31. 10. 2014, čj. MMR-33163/2014-83/2586, Ministerstvo pro místní rozvoj pověřilo projednáním a rozhodnutím věci v řízení o odvoláních spolku Děti Země – Plzeň, spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a spolku Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, Krajský úřad Jihočeského kraje. Dne 18. 6. 2015 pod čj. KUJCK 31229/2015/OREG, Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, územního plánování, stavební řádu a investic, oznámil pokračování v řízení o uvedených odvoláních proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012. Rozhodnutím ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG, které nabylo právní moci dne 3. 8. 2015, Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, územního plánování, stavební řádu a investic, odvolání spolku Děti Země – Plzeň, odvolání spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a odvolání

spolku Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, potvrdil.

Druhé řízení před Krajským soudem v Plzni a před Nejvyšším správním soudem

Zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG, se samostatnými žalobami domáhali žalobci Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Jelikož tyto samostatné žaloby směřovaly proti témuž rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje, předseda senátu je podle § 39 odst. 1 s. ř. s. usnesením ze dne 27. 10. 2015, čj. 30A 132/2015-36, spojil ke společnému projednání. Rozsudkem ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost společnost Plzeňská teplárenská, a.s. Rozsudkem ze dne 19. 8. 2016, čj. 4 As 56/2016-53, Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130, zamítl.

Druhé řízení o odvolání proti územnímu rozhodnutí u Krajského úřadu Jihočeského kraje

Dne 16. 6. 2016 pod čj. KUJCK 57461/2016 Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, územního plánování, stavební řádu a investic, oznámil pokračování v řízení o odvoláních spolku Děti Země – Plzeň, spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a spolku Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012. Rozhodnutím ze dne 20. 7. 2016, čj. KUJCK 92275/2016, č. spis. OREG/36916/2016/vipe, které nabylo právní moci dne 1. 8. 2016, Krajský úřad Jihočeského kraje, odbor regionálního rozvoje, územního plánování, stavební řádu a investic, odvolání spolku Děti Země – Plzeň, odvolání spolku Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a odvolání spolku Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, potvrdil.

K pochopení souvislostí je třeba uvést, že Městský úřad Nýřany dne 18. 1. 2013 pod čj. OV-Asc/1763/2013 vydal na stavbu ZEVO Chotíkov stavební povolení.

V *původním* odvolacím řízení Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 26. 6. 2013, čj. RR/932/13, rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 18. 1. 2013, čj. OV-Asc/1763/2013, změnil způsobem nikoli podstatným. Proti tomuto rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje podaly žaloby Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Rozsudkem ze dne 2. 2. 2015, čj. 30A 58/2013-187, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 26. 6. 2013, čj. RR/932/13, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 2. 6. 2015, čj. 7 As 57/2015-80, Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 2. 2015, čj. 30A 58/2013-187, zamítl.

V *prvním* odvolacím řízení před změněným odvolacím správním orgánem Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 26. 6. 2015, čj. 090064/2015/KUSK, rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 18. 1. 2013, čj. OV-Asc/1763/2013, opětovně

změnil způsobem nikoli podstatným. Proti tomuto rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje podaly žaloby Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Rozsudkem ze dne 30. 9. 2015, čj. 30A 87/2015-141, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 26. 6. 2015, čj. 090064/2015/KUSK, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 6. 5. 2016, čj. 10 As 250/2015-92, Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 30A 87/2015-141, zamítl.

V *druhém* odvolacím řízení před změněným odvolacím správním orgánem Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 13. 4. 2016, čj. 055047/2016/KUSK, rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 18. 1. 2013, čj. OV-Asc/1763/2013, opětovně změnil způsobem nikoli podstatným. Proti tomuto rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje podaly žalobu Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu. Rozsudkem ze dne 22. 8. 2016, čj. 30A 92/2016-147, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 13. 4. 2016, čj. 055047/2016/KUSK, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku zdejšího soudu nebyla podána kasační stížnost.

III. Žalobní body

1. Absence výsledku přezkumu závazného stanoviska

Ministerstva obrany ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 87964/2016-8201-OÚZ-PHA

Žalovaný nezajistil dle § 149 odst. 4 nebo odst. 5 správního řádu řádný přezkum závazného stanoviska Ministerstva obrany ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 87964/2016-8201-OÚZ-PHA, které bylo prokazatelně novým podkladem ve spisu, i když nahradilo jiné závazné stanovisko, neboť pozbylo platnost. Navíc je tento postup i v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť ze žalovaného rozhodnutí nejsou známy žádné řádné přezkoumatelné důvody, proč např. žalovaný z úřední povinnosti tento přezkum dle § 149 odst. 5 správního řádu nezajistil. Žalovaný jen tvrdí, že podmínky nebyly splněny, aniž uvádí nějaký logický důvod.

Není také rozhodující, pokud žalobce proti předchozí verzi závazného stanoviska Ministerstva obrany nebrojil ve svém odvolání ze dne 2. 7. 2012, neboť ho považoval za zákonný. Toto aktualizované závazné stanovisko je totiž nutné brát jako nový podklad, tzn. může mít zcela jiné uložené podmínky, proti kterým žalobce logicky brojí až teď. Přitom žalobce se k tomuto novému podkladu mohl vyjádřit poprvé až ve vyjádření ze dne 7. 7. 2016. Postup žalovaného jde tak zcela proti účelu správního řízení, neboť je nemyslitelné, aby účastníci řízení předkládali nějaké návrhy a správní orgán se jimi zabýval nesprávným způsobem, ačkoliv má zákonné možnosti, jak se s požadavkem na přezkum nového závazného stanoviska řádně dle zákona vypořádat.

Žalovaný tedy postupoval v rozporu s účelem ust. § 149 správního řádu, neboť žalobci odepřel procesní právo na jediný opravný prostředek proti vydání závazného stanoviska Ministerstva obrany ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 87964/2016-8201-OÚZ-PHA, které bylo možné uplatnit před podáním správní žaloby s námitkami proti výsledku tohoto přezkumu. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil, neboť došlo k porušení ust. § 149 správního řádu. Nezajištěním přezkumného řízení o zákonnosti závazného

stanoviska Ministerstva obrany v rozporu s žádostí účastníka řízení totiž podle ustálené judikatury způsobuje i nezákonnost žalovaného rozhodnutí.

Názor žalobce se přitom opírá o tato soudní rozhodnutí: rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2010, čj. 22 Ca 43/2008-219, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2011, čj. 10A 149/2010-74-80, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2012, čj. 15A 29/2010-188.

Současně žalobce odkazuje na aktuální rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 8. 2016, čj. 30A 92/2016-147, o zrušení pravomocného stavebního povolení, který ve prospěch žalobce řešil stejnou situaci, která byla popsána v žalobních bodech č. III/3 a č. III/4. Žalovaný Krajský úřad Středočeského kraje totiž ignoroval požadavek žalobce v jeho vyjádření ze dne 3. 3. 2016 k novým podkladům v odvolacím spise na přezkum dle § 149 správního řádu dvou aktualizovaných závazných stanovisek: 1) závazného stanoviska Úřadu pro civilní letectví ze dne 3. 1. 2011, čj. 006717-10-701, jehož platnost byla dne 11. 12. 2015 prodloužena, přičemž žádost o přezkum jeho původní verze nebyla v odvolání ze dne 8. 2. 2013 žalobcem uplatněna, a 2) závazného stanoviska Ministerstva obrany ze dne 21. 12. 2015, sp. zn. 85265/2015-8201-OÚZ-PHA, přičemž žádost o přezkum jeho původní verze byla v odvolání ze dne 8. 2. 2013 žalobcem uplatněna. Krajský soud ve svém rozsudku ze dne 22. 8. 2016, čj. 30A 92/2016-147 (viz str. 16-17), žalobní body č. III/3 a č. III/4 uznal, neboť Krajský úřad Středočeského kraje bez jakéhokoliv přezkoumatelného důvodu neuvedl, proč žádosti žalobce na přezkum obou těchto aktualizovaných závazných stanovisek postupem dle § 149 odst. 5 správního řádu neprovedl, ačkoliv k tomu měl zákonné prostředky. Podle žalobce jde o analogický případ, neboť žalovanému nebránila žádná zákonná překážka, aby dle § 149 odst. 5 správního řádu jeho žádosti o přezkum závazného stanoviska Ministerstva obrany ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 87964/2016-8201-OÚZ-PHA, k umístění stavby zajistil.

2. Absence výsledku přezkumu stanoviska

Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12, 75331/ENV/12

Stanoviskem ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12, 75331/ENV/12, Ministerstvo životního prostředí potvrdilo závazné stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 28. 2. 2011, čj. ŽP/13331/10, tj. souhlas s umístěním záměru jako zvláště velkého stacionárního zdroje znečištění ovzduší. Žalobní bod týkající se tohoto stanoviska uplatňuje žalobce již ve třetí své žalobě proti vydání územního rozhodnutí, neboť nebyl dosud řádně v souladu se zákonem vyřešen, ačkoliv se k němu věcně krajský soud již vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130, o zrušení pravomocného územního rozhodnutí. Jelikož se žalovaný s touto námitkou, uvedenou již v odvolání žalobce ze dne 2. 7. 2012 (viz str. 5-6), ani podruhé v souladu se zákonem a s právním názorem krajského soudu ve výše citovaném rozsudku řádně v žalovaném rozhodnutí ze dne 20. 7. 2016 nezabýval, nezbývá žalobci, než aby obsah tohoto žalobního bodu „opsal“ z předchozích svých dvou žalob a aktualizoval ho.

Podle názoru žalobce jednalo nezákonným způsobem jak Ministerstvo životního prostředí, které se v rozporu s § 68 odst. 3 ve vztahu k § 3 a k § 50 odst. 4 správního řádu konkrétním a přezkoumatelně doložitelným způsobem nevyjádřilo ke konkrétní námitce žalobce proti uložené podmínce předmětného závazného stanoviska, tak i žalovaný, který postupoval podobně nezákonným způsobem, pokud přezkoumatelně nereagoval na vyjádření

žalovaného [zřejmě: žalobce] ze dne 26. 9. 2012 a ze dne 7. 7. 2016 k této otázce, ačkoliv měl vyjádření účastníků řízení před svým rozhodnutím k dispozici, neboť si opětovně u Ministerstva životního prostředí nezajistil vydání nového vyjádření, které by mělo všechny náležitosti správního řádu, včetně odpovědi na žalobcovu výhradu k uložení podmínky č. 1 tohoto závazného stanoviska jako irelevantní.

Žalobce trvá na svém názoru, že je nezákonné a nelogické, aby jedna z uložených podmínek závazného stanoviska, v tomto případě týkající se souhlasu s umístěním spalovny jako zvláště velkého stacionárního zdroje znečištění ovzduší, obsahovala podmínku ze závěrů zjišťovacího řízení ze dne 5. 11. 2010. neboť tyto závěry (a její podmínky) byly věcně i procesně překonány navazujícím podrobným procesem EIA a zpracováním dokumentace EIA, posudku EIA, veřejným projednáním a vydáním odborného stanoviska EIA dne 17. 2. 2012. Uložené podmínky závěrů zjišťovacích řízení se použijí v závazných stanoviscích jen tehdy, pokud neproběhne celý proces EIA a není vydáno stanovisko EIA, neboť je nutné použít takové podmínky určitého procesu, které jsou konečné. V tomto případě zjišťovací řízení i celý proces EIA tvoří jeden celek, takže pro žadatele i dotčené orgány tvoří dle § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. (ve znění do 31. 3. 2015) odborný podklad stanovisko EIA s jeho podmínkami, nikoliv závěry zjišťovacího řízení, jak se mylně Krajský úřad Plzeňského kraje i Ministerstvo životního prostředí domnívají.

Pokud do závazného stanoviska byla podjatým Krajským úřadem Plzeňského kraje nesprávně uložena podmínka č. 1, pak Ministerstvo životního prostředí mělo tuto chybu opravit vyškrtnutím této podmínky a nahradit ji relevantními podmínkami nyní již závazného stanoviska EIA (z fáze přípravy, fáze realizace, fáze zkušebního provozu a z fáze provozu). Podle názoru žalobce měl žalovaný na základě vyjádření žalobce ze dne 26. 9. 2012 a ze dne 7. 7. 2016 požádat Ministerstvo životního prostředí, aby přehodnotilo své vyjádření ze dne 6. 9. 2012, neboť mu dle § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu chybí přezkoumatelné odůvodnění, proč považuje podmínku č. 1, která vychází ze závěrů zjišťovacího řízení a nikoliv z relevantních podmínek stanoviska EIA (které se týkají znečištění ovzduší) za správnou.

Žalovaný současně podruhé porušil právo žalobce na přezkoumatelné a doložitelné odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu, jak s obsahem bodu č. 2 vyjádření žalobce ze dne 26. 9. 2012 a bodu č. 5 vyjádření žalobce ze dne 7. 7. 2016 věcně naložil, neboť není zřejmé, proč se jím odmítl řídit. Současně se žalovaný neřídil názorem krajského soudu v jeho rozsudku ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130. Napadené závazné stanovisko ze dne 28. 2. 2011 je podle názoru žalobce nezákonné, pokud obsahuje podmínku č. 1 ze závěrů zjišťovacího řízení a nikoliv relevantní podmínky stanoviska EIA (v souladu s § 10 odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění do 31. 3. 2015), současně je nezákonný postup Ministerstva životního prostředí, které postup podjatého Krajského úřadu Plzeňského kraje ve svém stanovisku ze dne 6. 9. 2012 potvrdilo a současně se dle § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu přezkoumatelně nezabývalo konkrétní námitkou žalobce v jeho odvolání.

Absenci přezkoumatelného zdůvodnění dle § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu ze strany Ministerstva životního prostředí o zamítnutí námítky žalobce vůči závaznému stanovisku na ochranu ovzduší v jeho potvrzujícím stanovisku ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12,

75331/ENV/12, považuje žalobce za závažné porušení svých procesních práv. Žalobci v tom dává za pravdu např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, čj. 5A 241/2011-69, který zkoumal stejný případ, neboť došel k závěru, že účastník řízení v případě žádosti o přezkum závazného stanoviska dle § 149 odst. 4 správního řádu má právo na řádné odůvodnění způsobu vyřízení všech předložených námitek podle správního řádu a pokud se tak neděje, pak jde o závažnou vadu řízení (byť ji nezavinil žalovaný), která znamená zrušení žalovaného rozhodnutí. Z obsahu tohoto rozsudku je zřejmé, že žalovaný měl na základě výtek žalobce v bodě č. 2 jeho vyjádření ze dne 26. 9. 2012 a v bodě č. 5 vyjádření ze dne 7. 7. 2016 a v souladu s názorem krajského soudu v jeho rozsudku ze dne 31. 12. 2015 náležitě reagovat a vyžádat si od Ministerstva životního prostředí nové stanovisko, nikoliv se spokojit s tím, které Ministerstvo životního prostředí zaslalo do spisu, tj. ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12, 75331/ENV/12.

Žalované rozhodnutí je tedy v této věci opět zatíženo vadou, kterou lze zhojit jen zrušením žalovaného rozhodnutí, pokud Ministerstvo životního prostředí vydalo nepřezkoumatelné stanovisko (dne 6. 9. 2012) a pokud se žalovaný přezkoumatelným způsobem opakovaně nezabýval vyjádřeními žalobce ze dne 26. 9. 2012 a ze dne 7. 7. 2016.

Současně žalobce namítá, že z rozsudků krajského soudu ze dne 24. 7. 2014 o zrušení pravomocného územního rozhodnutí a ze dne 2. 2. 2015 o zrušení pravomocného stavebního povolení vyplývá, že toto závazné stanovisko na ochranu ovzduší vydal podjatý Krajský úřad Plzeňského kraje, takže žalované rozhodnutí i samotné územní rozhodnutí by pro tuto zásadní vadu měla být zrušena v každém případě a toto závazné stanovisko měl vydat jiný (nepodjatý) krajský úřad.

3. Nezákonnosti závazných stanovisek EIA vydaných Krajským úřadem Středočeského kraje dne 21. 1. 2016 pod čj. 9943/2016/KUSK a dne 4. 4. 2016 pod čj. 052683/2016/KUSK

Tento žalobní bod je téměř identický se žalobním bodem v žalobě ze dne 24. 5. 2016 proti vydání stavebního povolení č. 3. Krajský soud přitom ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 22. 8. 2016, čj. 30A 92/2016-147, uznal tu část žalobního bodu, v níž žalobce namítá nezajištění dle § 149 správního řádu řádného přezkumu obou těchto závazných stanovisek EIA (krajský soud tedy zamítl druhou část tohoto žalobního bodu, aby sám provedl věcný a procesní přezkum zákonnosti procesu EIA). Žalobce tedy jednak odkazuje na výše citovaný rozsudek a jednak z opatrnosti předkládá tento žalobní bod v obou jeho podčástech, ačkoliv v žalobě proti stavebnímu povolení č. 3 uspěl jen s první podčástí tohoto bodu.

Podle žalobce proběhl proces EIA nezákonným způsobem, neboť realizace spalovny přinese navýšení znečištění ovzduší, a to i celou řadou nových a významných škodlivin, a tím i větší zatížení okolí. Spalovna by navíc byla významným zdrojem oxidu uhličitého a přispívala by tak významně ke klimatickým změnám. Podle žalobce byla obě závazná stanoviska EIA vydána především v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a s účelem zákona č. 100/2001 Sb., resp. zákona č. 39/2015 Sb.

Žalobce tedy tvrdí, že obě závazná stanoviska EIA jsou nezákonná. Vzhledem k absurdně nezákonnému postupu žalovaného musí žalobce z opatrnosti zvolit dvě strategie postupu: 1) namítat absenci výsledku přezkumu obou závazných stanovisek EIA podle § 149

správního řádu, neboť žalovaný ignoroval požadavek žalobce v jeho podání ze dne 7. 7. 2016 na jejich přezkum, čímž žalovaný současně porušil zákonné právo žalobce použít vůči závazným stanoviskům opravný prostředek (= žalobní bod 3.2.1), a 2) namítat věcnou nezákonnost obou závazných stanovisek podle § 75 odst. 2 s. ř. s., přestože dle logiky by měl krajský soud přezkoumávat až výsledek přezkumného řízení dle § 149 správního řádu (= žalobní bod 3.2.2).

V žalobním bodě 3.2.1 žalobce namítal, že ve svém podání ze dne 7. 7. 2016 (str. 2-10) požádal žalovaného, aby u Ministerstva životního prostředí zajistil dle § 149 správního řádu přezkum zákonnosti obou závazných stanovisek EIA, přičemž doporučil: dle odst. 5 citovaného ustanovení zákona obě zrušit nebo dle odst. 4 citovaného ustanovení citovaného zákona závazné stanovisko EIA ze dne 21. 1. 2016 změnit doplněním o dvě chybějící podmínky a o jednu chybějící podpodmínku z odborného stanoviska EIA.

Žalovaný ovšem vydal žalované rozhodnutí, aniž se tímto požadavkem žalobce přezkoumatelně dle § 68 odst. 3 ve vztahu k § 3 správního řádu zabýval, resp. jako nekompetentní úřad sám bez řádného odůvodnění rozhodl, že toto závazné stanovisko je údajně vydáno v souladu se zákonem (k nezákonnosti procesu EIA se vůbec nevyjadřuje) a že ho tedy nebude posílat k nadřízenému orgánu k provedení přezkumu.

Stručně řečeno, žalovaný se k věcným námitkám žalobce k vadnosti procesu a k nezákonnosti vydání obou závazných stanovisek EIA v rozsahu 8 stran vyjádřil odmítavě 1-2 větou, což je nepřipustné, protože bylo jeho povinností respektovat řádný požadavek žalobce jako účastníka řízení a odvolatele, aby došlo k přezkumu obou závazných stanovisek EIA postupem dle § 149 odst. 4 a odst. 5 správního řádu.

Žalovaný tedy postupoval v rozporu s § 149 správního řádu, pokud žalobci odepřel procesní právo na jediný opravný prostředek proti vydání obou závazných stanovisek EIA, které lze uplatnit před podáním správní žaloby s námitkami proti výsledku tohoto přezkumu. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud žalované rozhodnutí zrušil, neboť došlo k porušení § 149 správního řádu. Nezajištění přezkumného řízení o zákonnosti závazného stanoviska v rozporu s žádostí účastníka řízení totiž podle ustálené judikatury způsobuje i nezákonnost žalovaného rozhodnutí.

Názor žalobce se přitom opírá o tato soudní rozhodnutí: rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 2. 2010, čj. 22 Ca 43/2008-219, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2011, čj. 10A 149/2010-74-80, rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 10. 2012, čj. 15A 29/2010 – 188, a (aktuálně) rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 8. 2016, čj. 30A 92/2016-147, který řešil podobný nezákonný postup Krajského úřadu Středočeského kraje ve věci [stavebního] povolení spalovny, neboť rovněž nezajistil přezkum obou závazných stanovisek EIA dle § 149 odst. 5 správního řádu, ačkoliv ho o to žalobce opakovaně žádal (viz str. 17 rozsudku).

Věcné námitky proti výše uvedeným závazným stanoviskům EIA uplatnil žalobce v žalobním bodě 3.2.2 (viz str. 15 až 21 žaloby).

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Jihočeského kraje se k žalobě písemně vyjádřil dne 7. 11. 2016 pod čj. KUJCK 145532/2016.

1. *K námitce absence výsledku přezkumu závazného stanoviska Ministerstva obrany ČR ze dne 25. 5. 2016* žalovaný předeslal, že citovaným závazným stanoviskem bylo pouze „aktualizováno“ závazné stanovisko ze dne 2. 5. 2012, jelikož to pozbylo platnosti pouze pro uplynutí doby, obsah obou závazných stanovisek je prakticky totožný. Odvolání žalobce proti obsahu závazného stanoviska nesměřovalo.

Žalovaný setrvává na svém závěru vyjádřeném v odůvodnění rozhodnutí, že za dané situace nebylo možno zvolit postup podle § 149 odst. 4 správního řádu (podle tohoto ustanovení v odvolacím řízení odvolací správní orgán vyžádá *potvrzení nebo změnu závazného stanoviska* od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, směřuje-li odvolání proti obsahu závazného stanoviska). Ani postup podle § 149 odst. 5 na uvedenou situaci nedopadá; pro oprávněnost, resp. pro povinnost zvolit tento postup žalovaný postrádá potřebnou argumentaci. Ustanovení § 149 odst. 5 správního řádu umožňuje nadřízenému správnímu orgánu (správního orgánu, který závazné stanovisko vydal) provést v přezkumném řízení zrušení nebo změnu nezákonného závazného stanoviska. Pokud tedy jakýkoliv správní orgán zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčká jeho rozhodnutí. Žalovanému nevznikla povinnost dát podnět k přezkumnému řízení toliko k žádosti žalobce o přezkum zákonnosti závazného stanoviska. Pouze z tvrzení žalobce nelze (bez dalšího) učinit závěr, že se jedná o nezákonné závazné stanovisko, a to ani tehdy, domáhá-li se žalobce vlastní formulace jedné z podmínek uvedených v závazném stanovisku. Žalovaný nemá pochybnosti o zákonnosti závazného stanoviska. Závazné stanovisko bylo vydáno v souladu s § 175 stavebního zákona, bylo vydáno příslušným orgánem - zajišťováním zájmů obrany státu je pověřeno Ministerstvo obrany, v jím vymezených územích lze vydat územní rozhodnutí a povolit stavbu jen na základě závazného stanoviska, v závazném stanovisku lze uvést podmínky pro umístění, provedení a užívání staveb. Žalovaný nezákonnost závazného stanoviska Ministerstva obrany ČR ze dne 25. 5. 2016 nezjistil, proto nemohl postupovat podle § 149 odst. 5 správního řádu.

Pokud se týče samotného požadavku provedení změny formulace druhé části uvedené podmínky č. 4, pak pomineme-li jeho jistou absurdnost, žalovaný uvádí, že se jedná o podmínku, která svým charakterem do územního řízení ani nepatří, a jednak uplatňování takového požadavku žalobci nepřísluší, neboť překračuje rozsah námitek vymezený žalobci zákonem [viz § 89 odst. 4 věta třetí stavebního zákona - osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. c), může v územním řízení uplatňovat námitky pouze v rozsahu, v jakém je projednávaným záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá]. Žalobce nepochybně chrání zájmy související s ochranou přírody a krajiny tak, jak je vymezena v zákoně č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Jak již bylo uvedeno, zajišťováním zájmů obrany státu je pověřeno Ministerstvo obrany, nikoliv žalobce.

Žalovaný považuje žalobní námitky obsažené v tomto žalobním bodu za účelové a nedůvodné.

2. *K námitce absence výsledku přezkumu stanoviska MŽP ze dne 6. 9. 2012* žalovaný uvedl, že ani námitky uvedené v tomto žalobním bodu nepovažuje za důvodné. Jak už žalovaný uvedl ve vyjádření k předchozí žalobě, pro územní rozhodnutí, stejně jako pro další navazující řízení, jsou podstatné podmínky obsažené ve stanovisku EIA. I pokud by tedy byla případně shledána důvodnou námitka, že stanovisko MŽP ze dne 6. 9. 2012 je nepřezkoumatelné, protože obsahuje (irelevantní) podmínky ze závěrů zjišťovacího řízení ze dne 5. 11. 2010, jelikož tyto byly věcně i procesně překonány navazujícím podrobným procesem EIA, případně pokud by byla shledána nepřezkoumatelnost stanoviska MŽP z důvodu nevypořádání se s námitkou žalobce, pak tato skutečnost (vada) nemůže mít vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí, do kterého se přebírají podmínky ze stanoviska EIA. Stanovisko příslušného orgánu ochrany ovzduší ze dne 28. 2. 2011 předložil v té době příslušný odvolací správní orgán v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu nadřízenému správnímu orgánu (MŽP) k potvrzení nebo změně závazného stanoviska. Pro opakovaný postup podle § 149 odst. 4 není důvod. Žádost žalobce o „druhý přezkum“, ani žalobcem tvrzená a zdůrazňovaná (ovšem nijak neprokázaná) „podjatost“ Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, sama o sobě takovým důvodem není. Nejsou zde ani podmínky pro to, aby žalovaný ohledně stanoviska MŽP ze dne 6. 9. 2012 postupoval podle § 149 odst. 5 správního řádu, neboť toto stanovisko nezákonné není.

3. *K žalobcem tvrzené nezákonnosti dvou závazných stanovisek EIA vydaných Krajským úřadem Středočeského kraje dne 21. 2. 2016 a dne 4. 4. 2016* se žalovaný vyjádřil tak, že v dalším řízení bylo v souladu s právním názorem Krajského soudu v Plzni vyjádřeným v rozsudku ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130, opatřeno ověřující závazné stanovisko podle bodu 1 přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb., tj. závazné stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 21. 1. 2016, čj. 009943/2016/KUSK. Rovněž bylo opatřeno sdělení téhož správního orgánu ze dne 4. 4. 2016, čj. 052683/2016/KUSK, že v souladu s § 9a odst. 4 větou čtvrtou závazné stanovisko nevydává, jelikož nedošlo ke změnám záměru, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, zejména ke zvýšení jeho kapacity a rozsahu nebo ke změně jeho technologie, řízení provozu nebo způsobu užívání.

Do podmínek územního rozhodnutí ze dne 1. 6. 2012 byly zahrnuty všechny podmínky ze stanoviska EIA směřující do fáze umístění stavby, v souladu s podmínkami vyplývajících ze stanoviska EIA byla zpracována také dokumentace předložená k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby. V dalším odvolacím řízení (po rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130) pak žalovaný shledal, že podmínky, které byly nově stanoveny v ověřujícím závazném stanovisku Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 21. 1. 2016 a které směřují do navazujícího řízení, se shodují s podmínkami převzatými ze stanoviska EIA, které jsou už uvedeny v napadeném územním rozhodnutí a kterými byly stanoveny podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby.

Žalovaný nemá důvod pochybovat o zákonnosti ověřujícího závazného stanoviska ze dne 21. 1. 2016, ani o zákonnosti sdělení ze dne 4. 4. 2016. Jak závazné stanovisko, tak i sdělení vydal příslušný úřad zákonem předepsaným postupem a tyto úkony rovněž dostojí požadavkům kladeným zákonem na jejich obsahové náležitosti. Žádost žalobce a tvrzená nezákonnost závazného stanoviska není důvodem, pro který by měl žalovaný dát podnět k jeho přezkumu podle § 149 odst. 5 správního řádu. Žalovaný za dané procesní situace nemohl zvolit ani postup podle § 149 odst. 4 uvedeného zákona.

Pokud by soud přistoupil na to, že žalovaný měl zajistit přezkum závazných stanovisek postupem podle § 149 odst. 4 nebo 5 správního řádu, pak by žalovaný tento názor považoval za poněkud překvapivý a bez podrobnější argumentace za nepřesvědčivý. Bez ohledu na výsledky postupu podle přechodného ustanovení zákona č. 39/2015 Sb. by totiž rozhodnutí žalovaného nemohlo obstát. V tom případě žalovanému není známo, proč se soud držel zásady zdrženlivosti a rozsudkem ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130, nezrušil rovněž rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 6. 2012.

K věcným námitkám proti závazným stanoviskům EIA se žalovaný nevyjadřuje a ponechává je k posouzení soudu podle § 75 odst. 2 s. ř. s.

V ostatním žalovaný správní orgán odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí a na obsah předložených správních spisů.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Společnost Plzeňská teplárenská, a.s., považuje žalobu za zcela nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí v plném rozsahu.

První žalobní důvod nepovažuje osoba zúčastněná na řízení za oprávněný, a to z několika na sobě nezávislých okolností.

Prvním důvodem je podstata námítky. Účastenství žalobce je založeno na zákonu o posuzování životního prostředí. Jak již jeho název napovídá, jeho účelem je ochrana životního prostředí v širším smyslu slova. Nikoli však dohled nad bezpečností letového provozu nebo ohledně bezpečnostně obranných otázek. Účastník proto podle názoru osoby zúčastněné na řízení může vznášet toliko ty námitky, které mají alespoň nepřímý vliv na životní prostředí, resp. mají hájit tyto zájmy. Žalobcova žalobní námitka i námitka v rámci vyjádření v odvolacím řízení však ani nepřímo vliv na životné prostředí a jeho ochranu, ke které se cítí jako tzv. dotčená veřejnost být povolán, není. Pokud by taková námitka byla připuštěna, pak by více méně opustil tento prostor a stal by „dozorem“ nad zákonností v rámci řízení před stavebním úřadem. Takovou „pravomoc“ však nelze vysledovat z účelu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

Další zásadní okolností je vztah nově vznesené námítky ohledně přezkumu a návrhu na doplnění závazného stanoviska k tzv. „novému“ závaznému stanovisku. Z formálního hlediska lze dát žalobci zapravdu v tom smyslu, že se skutečně jedná o tzv. „nové“ závazné stanovisko. Bylo vydáno po té, co předchozímu závaznému stanovisku uplynula doba jeho platnosti. Avšak argumentaci žalobce přesto považuje osoba zúčastněná na řízení za přepjatý

formalismus. Závazné stanovisko je totiž obsahově totožné s předchozím závazným stanoviskem. Tedy z materiálního (objektivního) hlediska se nezměnilo. K původnímu závaznému stanovisku však žalobce neměl takové námitky, jako uplatňuje nyní, přestože takovou námitku mohl již uplatnit dříve. Podle § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v rámci odvolacího řízení, přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo návrhy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Tedy z materiálního hlediska jde ze strany žalobce o návrh, který mohl uplatnit dříve vůči předchozímu závaznému stanovisku, ale neučinil tak. Z tohoto podle osoby zúčastněné na řízení vyplývá, že k námitce *ex lege* nemusel žalovaný přihlížet a tedy ji ani vypořádávat. Osoba zúčastněná na řízení pak poukazuje na to, že analogickou situaci (byť vůči podání správní žaloby ze strany žalobce) řešil nadepsaný soud již ve svém rozsudku ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130 (str. 23 až 27). Argumentace v něm uvedená podle jejího názoru bez dalšího dopadá i na žalobní důvod shora uvedený.

Ani *druhý* žalobní důvod není podle názoru osoby zúčastněné na řízení oprávněný. Žalovaný založil své rozhodnutí na stanovisku, které bylo podrobeno řádnému přezkumu ze strany nadřízeného odborného správního orgánu. Zákon totiž nepředpokládá, že by byl prováděn další přezkum přezkumu závazného stanoviska. Požadavek žalobce proto jde nad rámec správního řádu a jeho požadavek je proto zcela nedůvodný. Osoba zúčastněná na řízení je pak též toho názoru, že výsledek přezkumu, resp. jeho odůvodnění, odpovídá způsobu námitek. Nemůže se proto ztotožnit s názorem žalobce, že by závěry přezkumu provedeného Ministerstvem životního prostředí nebylo lze přezkoumat. Má naopak za to, že žalobní důvod je opětovně spíše formalistický, nežli by byl založen na objektivních důvodech.

Ohledně *třetího* žalobního důvodu je osoba zúčastněná na řízení přesvědčena, že žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí postupoval zcela v intencích právního názoru vysloveného Krajským soudem v Plzni v rozsudku ze dne 31. 12. 2015, čj. 30 A 131/2015-130. Žalobce namítá, že bylo zamezeno jeho právu na odvolání, kdy by požadoval přezkum závazných stanovisek. Osoba zúčastněná na řízení je však přesvědčena, že žalovaný svým postupem zákon neporušil. Nedošlo k zásadní změně rozhodnutí samého, to bylo jako věcně správné z převážné části potvrzeno. V té části, ve které došlo ke změně, žalovaný postupoval podle podmínek specifikovaných v ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobci ve správním řízení nebyla a není ukládána žádná povinnost (to se činí pouze ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení) a tedy mu tak nemůže hrozit žádná újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se. Došlo pouze k opatření nových podkladů, ke kterým se kterýkoli účastník správního řízení mohl vyjádřit. Pokud žalobce namítá, že správným postupem žalovaného bylo zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pak žalovaný se musí pohybovat pouze v legálním prostoru. Žádné ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu nelze subsumovat pod skutkovou a právní situaci ve věci. Žalovaný pak tedy ani neměl právem předvídaný prostor, pro který by mohl postupovat tak, jak je po něm v žalobě požadováno. Nebylo proto potřeba a ani možné rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit. Žalovaný proto postupoval zcela po právu, pokud částečně změnil výrok rozhodnutí. Ve zbytku odvolání žalobce zamítl postupem podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu a potvrdil původní rozhodnutí, protože bylo věcně správné. Osoba zúčastněná na řízení je na základě výše uvedeného proto toho názoru, že i tato část žaloby je nedůvodná.

V druhé polovině svého vyjádření k žalobě se Plzeňská teplárenská, a.s., vyjadřovala zejména k hmotněprávním námitkám žalobce proti zákonnosti procesu EIA (viz část V. vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 22. 11. 2016).

VI. Posouzení věci krajským soudem

Soudní přezkum

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Stavba ZEVO Chotíkov byla, jak uvedeno výše, umístěna rozhodnutím Městského úřadu Nýřany ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012. Proti tomuto rozhodnutí stavebního úřadu se odvolaly Děti Země – Plzeň, Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov.

V *původním* odvolacím řízení proti uvedenému rozhodnutí Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, podaná odvolání zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ZEVO Chotíkov podaly žaloby žalobci Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Rozsudkem ze dne 25. 7. 2014, čj. 30A 76/2012-266, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 15. 10. 2012, čj. RR/3178/12, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 14. 5. 2015, čj. 7 As 202/2014-66, Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 7. 2014, čj. 30A 76/2012-266, zamítl.

V *prvním* odvolacím řízení proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby před změněným odvolacím správním orgánem Krajský úřad Jihočeského kraje rozhodnutím ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG, podaná odvolání zamítl a rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje o zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ZEVO Chotíkov podaly žaloby žalobci Děti Země – Klub za udržitelnou dopravu a Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov. Rozsudkem ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130, Krajský soud v Plzni rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 23. 7. 2015, čj. KUJCK 51875/2015/OREG, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala kasační stížnost společnost Plzeňská teplárenská, a.s. Rozsudkem ze dne 19. 8. 2016, čj. 4 As 56/2016-53, Nejvyšší správní soud kasační stížnosti proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130, zamítl.

V této souvislosti se zdejší soud dovolává toho, že jeho předchozí zrušující rozsudky v této věci byly Nejvyšším správním soudem aprobovány ve vztahu k rozsahu a důvodům kasačních stížností a k tomu, co bere kasační soud v úvahu z moci úřední. Za této situace je nutno pokládat některé otázky za vyřešené a není důvodu se k nim znovu vracet; týká se to zejména podjatosti, respektive vyloučení úředních osob, s kterýmižto otázkami se soud

podrobně a komplexně vypořádal ve svých nadále existujících rozsudcích ze dne 25. 7. 2014, čj. 30A 76/2012-266, a ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130.

Společná východiska

Rozhodnutí podmíněné závazným stanoviskem (závaznými stanovisky) je upraveno v § 149 správního řádu.

Podle § 149 odst. 1 věty první správního řádu závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.

Závaznost se projevuje v tom, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, čímž je naznačen vztah závazného stanoviska a rozhodnutí. Závazné stanovisko představuje jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí, který je „navíc“ závazný. V jeho případě se neuplatňuje zásada volného hodnocení důkazů podle § 50 odst. 4 správního řádu.

O závazných stanoviscích uvažila odborná literatura mj. takto: „Z hlediska procesního je závazné stanovisko podle § 149 úkonem správního orgánu prováděným podle části čtvrté správního řádu, tedy určitým zvláštním druhem vyjádření správního orgánu k určité otázce (zvláštním druhem proto, že jeho obsah je na rozdíl od „obyčejných“ vyjádření závazný pro rozhodnutí, jehož je závazné stanovisko podkladem). ... Správní orgány mohou vydávat závazná stanoviska jen v těch případech, v takovém rozsahu a k takovým účelům, který stanoví zákon. Ze zvláštního zákona musí současně vyplývat, že stanovisko je „závazné“ pro správní orgán, který vydává správní rozhodnutí, jehož je takové stanovisko podkladem. Ze samotného správního řádu takové účinky stanoviska nevyplývají, správní řád upravuje pouze formu, nikoliv však obsah závazného stanoviska, což je záležitost hmotného a nikoliv procesního práva.“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 1138 a 1149-1150), takto: „Závazné stanovisko může podávat s ohledem na zásadu legality pouze správní orgán, který je k tomu na základě zákona oprávněn, a také jeho vydávání (podmínky nebo kritéria, za kterých je lze vydat) musí mít zákonnou oporu.“ (Luboš Jemelka a kol.: Správní řád. Komentář. 4. vyd. Praha 2013, str. 612) a takto: „Závazné stanovisko je úkonem, resp. aktem správního orgánu učiněným při výkonu veřejné správy. Vydává jej správní orgán na základě zvláštního zákona a v něm obsaženého zákonného zmocnění. ... SpŘ jako souhrn obecných (převážně) procesních norem výslovně neřeší, ve kterých případech se vydávají závazná stanoviska. Pokud zvláštní zákon nestanoví, že se vydává závazné stanovisko, nemůže správní orgán jeho doložení po účastnících nejen vyžadovat, ale dotčený orgán jej nesmí vydat. ... Závazné stanovisko představuje specifický a kvalifikovaný podklad, který ovšem zcela zásadním a závazným způsobem předurčuje a ovlivňuje výrok na něj navazujícího rozhodnutí správního orgánu. ... Závazné stanovisko by se mělo, a to i s ohledem na svou důležitost, z hlediska formálních náležitostí a jeho obsahu, zejména co do stránky či požadavku jasnosti, určitosti a přezkoumatelnosti, blížit správním rozhodnutím.“ (Lukáš Potěšil a kol.: Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 664, 665 a 666-667).

Podle § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od

správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska [věta první]. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků [věta druhá]. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží [věta třetí].

K ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu přinesla odborná literatura tyto pro přezkoumávanou věc relevantní výklady: „*Správní řád neupravuje, jakým způsobem a postupem má nadřízený správní orgán posuzovat obsah závazného stanoviska, které mu předložil odvolací orgán, a jak s ním může naložit, tzn. jakou formu má mít výsledek jeho posouzení. Vzhledem k tomu, že závazné stanovisko není rozhodnutím (§ 149 odst. 1), neprobíhá na úrovni nadřízeného dotčeného správního orgánu žádné odvolací řízení týkající se závazného stanoviska a nejde ani o přezkumné řízení podle odst. 5 tohoto ustanovení. Nadřízený správní orgán posuzuje obsah závazného stanoviska z pozice instančně vyššího orgánu a jde o vnitřní vztah nadřízenosti a podřízenosti mezi dvěma správními orgány. Na základě toho nadřízený dotčený správní orgán závazné stanovisko buď potvrdí, nebo ho změní, přičemž z formálního hlediska je jeho úkon úkonem podle čtvrté části správního řádu, stejně jako závazné stanovisko samotné.*“ (Josef Vedral: Správní řád. Komentář. 2. vyd. Praha 2012, str. 1160) a „*Odvolací správní orgán se v daném ohledu obrací na nadřízený dotčený orgán. V rámci odvolacího řízení probíhá kvazi odvolací řízení na úrovni dotčeného orgánu.*“ a „*Odstavec 5 komentovaného ustanovení řeší zrušení nebo změnu nezákonného závazného stanoviska. Není od věci zamyslet se nad vzájemným vztahem odstavců 4 a 5. Jedna možnost svádí k tomu propojit obě ustanovení v jeden celek. Domníváme se však, že obě ustanovení jsou samostatná a umožňují dvojí přezkoumání závazného stanoviska. Zatímco odstavec 4 umožňuje potvrzení nebo změnu závazného stanoviska na základě podaného odvolání v rámci odvolacího řízení, odstavec 5 oproti tomu zakotvuje obecnou možnost přezkoumání zákonnosti závazného stanoviska, aniž by mu předcházelo podání odvolání. Přezkum je možný i v případě, kdy na obsah závazného stanoviska navazující finální rozhodnutí již nabylo právní moci. V tomto případě je iniciátorem nadřízený dotčený orgán. Pokud správní orgán při své činnosti zjistí, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dá podnět dotčenému správnímu orgánu a vyčká jeho rozhodnutí.*“ (Lukáš Potěšil a kol.: Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha 2015, str. 669 a 671).

K postupu podle § 149 odst. 4 správního řádu zaujala soudní praxe zejména tyto názory: „*Jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, čj. 5 As 56/2009-63, publikovaný pod č. 2167/2011 Sb. NSS), „*Nevypořádá-li se nadřízený orgán, jemuž bylo podle § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 předloženo odvolání směřující proti obsahu závazného stanoviska, s námitkami odvolatele, nemůže odvolací správní orgán nahradit jeho chybějící odbornou skutkovou úvahu svou úvahou vlastní: k tomu totiž není odborně způsobilý. Odvolací správní orgán by však měl ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu. Jinak se vystavuje riziku, že pro nepřezkoumatelnost bude*

zrušeno jeho vlastní rozhodnutí, ačkoli on sám při zdůvodňování svých hmotněprávních úvah nepochybil.“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, čj. 5 A 241/2011-69, publikovaný pod č. 3018/2014 Sb. NSS) a „*Úkon, kterým nadřízený orgán dotčeného orgánu postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu z roku 2004 v rámci odvolacího řízení potvrdí nebo změni závazné stanovisko dotčeného orgánu, je z hlediska obsahu i formy opět závazným stanoviskem.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, čj. 4 As 241/2014-30, publikovaný pod č. 3214/2015 Sb. NSS).

V případě odvolání proti rozhodnutí podmíněnému závazným stanoviskem (závaznými stanovisky) tu tedy jsou dvě možnosti: buď odvolání nesměruje proti obsahu závazného stanoviska (žádného z více závazných stanovisek), anebo odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska (některého z více nebo všech závazných stanovisek). Rozhodné je toliko to, zda (včasné a přípustné) odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska nebo ne. V tomto momentě odvolacího řízení se odvolací správní orgán ve vztahu k závaznému stanovisku ničím dalším nezabývá. Zejména není oprávněn posuzovat, zda odvolatelovy námitky proti obsahu závazného stanoviska jsou či nejsou důvodné. To by popíralo samu podstatu závazného stanoviska. Jestliže (včasné a přípustné) odvolání proti rozhodnutí podmíněnému závazným stanoviskem směřuje proti obsahu závazného stanoviska, je odvolací správní orgán podle § 149 odst. 4 správního řádu povinen vyžádat [arg.: „vyžádá“] vyřízení věci, tj. potvrzení nebo změnu závazného stanoviska, od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska. Jestliže odvolací správní orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Ad 1) Závazné stanovisko Ministerstva obrany
ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 87964/2016-8201-OÚZ-PHA

Dne 25. 5. 2016 pod sp. zn. 87964/2016-8201-OÚZ-PHA Ministerstvo obrany, sekce ekonomická a majetková, odbor ochrany územních zájmů a řízení programů nemovité infrastruktury Praha, vydalo ve smyslu § 175 stavebního zákona a zákona č. 222/1999 Sb., o zajišťování obrany České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a v souladu s rezortními předpisy závazné souhlasné stanovisko k realizaci akce ZEVO Chotíkov v k.ú. Chotíkov a k.ú. Kůstí s tím, že toto závazné stanovisko je podmíněno plným respektováním tam stanovených podmínek.

Toliko z nadpisu lze soudit, že předmětné závazné stanovisko Ministerstva obrany je aktualizací stanoviska čj. 4214/58153-ÚP/2012-7103/44.

Ve svém vyjádření ze dne 7. 7. 2016 žalobce v bodě 4 (str. 11 - 12) požádal žalovaného, aby byla zákonnost vydání a uložení podmínek tohoto závazného stanoviska k umístění spalovny dle § 149 odst. 4 správního řádu přezkoumána ministrem obrany, a to tak, že dojde ke změně druhé části podmínky č. 4 takto: „*Potvrzení soudního znalce, že komín je opatřen denním a nočním výstražným překážkovým značením.*“. Podle názoru žalobce takto

formulovanou podmínkou bude zajištěna nestrannost a objektivita, než kdyby toto potvrzení měl vydat sám investor spalovny.

K této záležitosti Krajský úřad Jihočeského kraje na str. 14 svého žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20. 7. 2016, čj. KUJCK 92275/2016, uvedl, že použití § 149 odst. 4 správního řádu připadá v úvahu, jen pokud proti obsahu závazného stanoviska směřuje odvolání. V tomto případě nahrazuje závazné stanovisko původní stanovisko Ministerstva obrany, Vojenské ubytovací a stavební správy Praha, ze dne 2. 5. 2012, čj. 4214/58153-ÚP/2012-7103/44, které pozbylo platnosti a proti jehož obsahu odvolání do územního rozhodnutí nesměřovala. Současný požadavek spolku Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu tak nevychází z odvolání, ale z vyjádření k podkladům pro rozhodnutí v odvolacím řízení. Postup podle § 149 odst. 4 správního řádu tedy není možný. Jedině pokud by Krajský úřad Jihočeského kraje při své úřední činnosti zjistil, že jiný správní orgán učinil nezákonné závazné stanovisko, dal by v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu podnět správnímu orgánu příslušnému k přezkumnému řízení a vyčkal jeho rozhodnutí. Tato podmínka ale nebyla splněna, proto Krajský úřad Jihočeského kraje nepřistoupil ani k postupu dle § 149 odst. 5 správního řádu.

V žalobě žalobce namítá, že ve správním spisu chybí výsledek přezkumu zákonnosti závazného stanoviska Ministerstva obrany ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 87964/2016-8201-OÚZ-PHA, ministrem obrany podle § 149 správního řádu.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že odvolání žalobce nesměřovalo proti obsahu závazného stanoviska. Ani postup podle § 149 odst. 5 správního řádu na uvedenou situaci nedopadá. Podmínka č. 4 svým charakterem do územního řízení ani nepatří a uplatňování požadavku na změnu její formulace žalobci nepřisluší, neboť překračuje rozsah námitek vymezený žalobci zákonem [viz § 89 odst. 4 věta třetí stavebního zákona - osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. c), může v územním řízení uplatňovat námítky pouze v rozsahu, v jakém je projednáváním záměrem dotčen veřejný zájem, jehož ochranou se podle zvláštního právního předpisu zabývá]. Žalobce nepochybně chrání zájmy související s ochranou přírody a krajiny tak, jak je vymezena v zákoně č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Zajišťováním zájmů obrany státu je pověřeno Ministerstvo obrany, nikoliv žalobce.

U tohoto žalobního bodu je především třeba se zabývat koncentrací řízení. V procesním právu koncentrace obecně označuje povinnost provést určité úkony v zákonem stanovené lhůtě, jinak k nim zřetel nebude brán buď vůbec, anebo jen za určitých podmínek (tato zásada je uplatňována především v občanském soudním řízení).

K objasnění dopadu zásady koncentrace je vhodné porovnat příslušná ustanovení správního řádu a soudního řádu správního. Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Podle § 71 odst. 2 věty třetí soudního řádu správního rozšířit žalobu proti rozhodnutí správního orgánu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. I když

v obou případech jde o koncentraci, rozhodně se zde nejedná o totéž nebo něco velmi podobného.

V řízení před správními orgány je požadováno, aby veškeré podstatné skutečnosti a důkazní návrhy byly ze strany účastníků řízení uplatněny již v řízení v prvním stupni a aby z jejich strany nedocházelo k „schovávání es či trumfů v rukávu“ až pro odvolací řízení. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu slouží uvedení rozsahu napadení a žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s.] k jednoznačnému ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. V režimu soudního řádu správního „*Navrhování důkazů, které mají podpořit tvrzení uvedená v žalobě, popřípadě v jejím včasné rozšíření, nelze považovat za rozšíření žaloby, a není proto omezeno lhůtou stanovenou v § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, čj. 4 Azs 176/2006-84, publikovaný pod č. 1834/2009 Sb. NSS). Naproti tomu správní řád – na rozdíl od soudního řádu správního – nezakotvuje přísnou koncentraci ve vztahu k rozsahu napadení a odvolacím důvodům. Podle názoru zdejšího soudu nelze proto ustanovení správního řádu o odvolání paušálně vykládat tak, že to, co odvolatel uvede do konce lhůty pro odvolání, je odvolací důvod (respektive námitka uvedená v odvolání), kdežto to, co uvede později, může být maximálně vyjádřením k podkladům pro vydání rozhodnutí. V tomto kontextu zdejší soud pojímá podmínku „*jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska*“ širěji, tj. tak, že zahrnuje brojení proti obsahu závazného stanoviska nejen učiněné ve lhůtě pro odvolání, ale i po jejím uplynutí (samozřejmě: do vydání rozhodnutí o odvolání), pakliže se tak stane bez zbytečného odkladu a dostatečně konkrétním způsobem. Zbývá dodat, že správní řád sice nestanovuje, že „*Do doby, než je o odvolání rozhodnuto, může odvolatel údaje svého odvolání doplňovat a pozměňovat.*“ (§ 48 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků), ale ve vztahu k rozsahu napadení a odvolacím důvodům nestanovuje ani opak.

Vzhledem k uvedenému má zdejší soud za to, že i u žalobcovy námitky proti závaznému stanovisku Ministerstva obrany ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 87964/2016-8201-OÚZ-PHA, je naplněn znak „*jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska*“.

Soud nemůže akceptovat ani argument žalovaného, že uplatňování požadavku na změnu formulace podmínky č. 4 žalobci nepřísluší. Ač tuto podmínku ve svém závazném stanovisku stanovilo Ministerstvo obrany, není patrné, že by se týkala pouze zajišťování zájmů obrany státu a nemohla mít přesah do vlivu záměru na životní prostředí.

Jelikož si žalovaný nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Ministerstva obrany ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 87964/2016-8201-OÚZ-PHA, od ministra obrany, zatížil svůj postup tak podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Ad 2) [Potvrzující] stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12, 75331/ENV/12

Dne 28. 2. 2011 pod zn. ŽP/13331/10 Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor životního prostředí, vydal podle § 149 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 17 odst. 1 písm. b) zákona

č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, závazné stanovisko, jímž souhlasil s umístěním zvláště velkého stacionárního zdroje znečišťování ovzduší „spalovna komunálního odpadu“ v rámci akce „ZEVO Chotíkov“ na v tomto závazném stanovisku uvedených pozemcích, jehož provozovatelem bude společnost Plzeňská teplárenská, a.s., za v uvedeném stanovisku stanovených podmínek.

V odvolání datovaném dne 2. 7. 2012 proti rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012, o umístění stavby, žalobce v bodě 7 požadoval, aby krajský úřad dle § 149 odst. 4 správního řádu zajistil přezkoumání zákonnosti mimo jiné i závazného stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 28. 2. 2011, zn. ŽP/13331/10, tj. souhlasu s umístěním záměru jako zvláště velkého stacionárního zdroje znečištění ovzduší. Jako důvod žalobce uvedl, že podmínka č. 1 o stanovení emisních limitů maximálně ve výši uvedených v závěrech zjišťovacího řízení vydaných krajským úřadem dne 5. 11. 2010 je irelevantní, neboť toto doporučení se týká podrobného procesu EIA, které již proběhlo a skončilo vydáním stanoviska EIA, takže tuto podmínku je nutné vyškrtnout.

Dne 6. 9. 2012, pod zn. 628/520/12, 75331/ENV/12, Ministerstvo životního prostředí na vyžádání odvolacího správního orgánu a v rámci podaného odvolání potvrdilo dle § 149 odst. 4 správního řádu závazné stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 28. 2. 2011, zn. ŽP/13331/10, ve věci souhlasu k umístění stavby zvláště velkého stacionárního zdroje znečištění ovzduší ZEVO Chotíkov na určených pozemcích v k.ú. Chotíkov a k.ú. Kůstí. Ve svém potvrzujícím stanovisku Ministerstvo životního prostředí uvedlo, že předmětné závazné stanovisko KÚPK, OŽP, dle § 149 odst. 4 správního řádu posoudilo a dospělo k závěru o jeho souladu s příslušnými právními předpisy i o jeho věcné správnosti. KÚPK, OŽP, se ve svém závazném stanovisku dostatečným způsobem zabýval navrhovanou technologií spalování odpadu z hlediska vzniku a zachytu příslušných emisí znečišťujících látek. Předmětné závazné stanovisko též doplnil i o podmínky týkající se stanovení emisních limitů pro jednotlivé znečišťující látky a dále též o podmínky budoucího provádění kontinuálního měření tuhých znečišťujících látek, jak vyplývají z ČSN ISO 9096. Na základě těchto zjištění MŽP předmětné závazné stanovisko KÚPK, OŽP, potvrzuje.

Ve svém vyjádření ze dne 7. 7. 2016 žalobce v bodě 5 (str. 12) odkázal na své odvolání ze dne 2. 7. 2012, na své vyjádření ze dne 26. 9. 2012 a na část své žaloby ze dne 2. 10. 2015, v níž mj. uvádí: „... předložené vyjádření (MŽP) je nepřezkoumatelné ... je nezákonné a nelogické, aby jedna z uložených podmínek závazného stanoviska ... obsahovala podmínku ze závěrů zjišťovacího řízení ze dne 5. 11. 2010, neboť tyto závěry (a její podmínky) byly věcně i procesně překonány navazujícím podrobným procesem EIA ...“. Podle názoru žalobce tak stále ve spisu chybí výsledek přezkumu potvrzujícího stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 9. 2012 ze strany ministra životního prostředí dle § 149 odst. 5 správního řádu a příp. výsledek druhého přezkumu závazného stanoviska Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 28. 2. 2011 ze strany Ministerstva životního prostředí dle § 149 odst. 4 správního řádu, neboť žalobce jednak žádá zrušení podmínky č. 1 tohoto závazného stanoviska (je irelevantní), jednak žádá přezkoumatelné odůvodnění postupu Ministerstva životního prostředí v jeho stanovisku ze dne 6. 9. 2012.

Krajský úřad Jihočeského kraje se k této záležitosti vyjádřil na str. 13 a 14 svého žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20. 7. 2016, čj. KUJCK 92275/2016.

V žalobě žalobce namítá, že žalovaný se již podruhé k jeho požadavku na přezkum zákonnosti stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12, 75331/ENV/12, postupem dle § 149 správního řádu přezkoumatelné nevyjádřil a ani tento přezkum bez udání důvodu nezajistil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě opouje, že pro územní rozhodnutí jsou podstatné podmínky obsažené ve stanovisku EIA. I pokud by tedy byla případně shledána důvodnou námitka, že stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12, 75331/ENV/12, je nepřezkoumatelné, protože obsahuje (irelevantní) podmínky ze závěru zjišťovacího řízení ze dne 5. 11. 2010, jelikož tyto byly věcně i procesně překonány navazujícím podrobným procesem EIA, případně pokud by byla shledána nepřezkoumatelnost stanoviska Ministerstva životního prostředí z důvodu nevypořádání se s námitkou žalobce, pak tato skutečnost (vada) nemůže mít vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí, do kterého se přebírají podmínky ze stanoviska EIA.

K tomuto žalobnímu bodu soud uvádí, že jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, má odvolací správní orgán ve vztahu k správnímu orgánu nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska nejen povinnost vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska, ale také povinnost obdržené „vyřízení věci“ z určitých hledisek posoudit.

Krajský soud v Plzni souhlasí s názorem vysloveným v žalobcem citovaném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, čj. 5 A 241/2011-69 [„*Odvolací správní orgán by měl ověřit, zda nadřízený orgán řádně reagoval na odvolací námitky, a není-li tomu tak, měl by od něj žádat nápravu.*“].

I za použití uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze došel zdejší soud k tomuto závěru: „*Správní orgán, který řízení vede, musí závazné stanovisko vydané podle § 149 správního řádu z roku 2004 posoudit. Posouzení přitom nepodléhá odborná stránka stanoviska ve smyslu její správnosti (to by popíralo samotný smysl závazných stanovisek). Správní orgán, který řízení vede, je však oprávněn (a povinen) zabývat se zejména úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska. Není-li závazné stanovisko v tomto ohledu v souladu s právními předpisy, nelze je bez dalšího použít ať už k vyhovění či zamítnutí žádosti. To se samozřejmě týká jak závazného stanoviska samotného, tak úkonu správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (§ 149 odst. 4 správního řádu).*“ (rozsudek ze dne 30. 6. 2015, čj. 30A 79/2015-82).

Na náležitosti závazných stanovisek klade soudní praxe tyto požadavky: „*S ohledem na zvláštní postavení závazného stanoviska, kdy jeho obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu, je podle Nejvyššího správního soudu zvlášť významné přiměřené použití ustanovení o obsahu, formě a náležitostech rozhodnutí (§ 67 a 68 správního řádu), především pak ust. § 68 odst. 3 citovaného zákona, podle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se*

správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Obsah závazného stanoviska, a to zejména v případě negativního závazného stanoviska, by tedy měl alespoň v základní rovině odpovídat požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí. Jedině tak bude možné přezkoumat ve správním soudnictví zákonnost závazného stanoviska jakožto úkonu správního orgánu, který byl závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí ve smyslu ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, čj. 9 As 21/2009-150, publikovaný pod č. 2381/2011 Sb. NSS). K tomu třeba dodat, že uvedené požadavky nutno vztáhnout jak na závazné stanovisko samotné, tak na jeho potvrzení nebo změnu správním orgánem nadřízeným správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska (§ 149 odst. 4 správního řádu).

Výše uvedeným požadavkům potvrzující stanovisko Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12, 75331/ENV/12, ve vztahu k námitce žalobce evidentně nedostálo. Krajský úřad proto zásadně měl od Ministerstva životního prostředí či ministra životního prostředí požadovat nápravu. Výjimečně by žalovaný mohl argumentovat tak, že závazné stanovisko Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 28. 2. 2011, zn. ŽP/13331/10, ve spojení s potvrzujícím stanoviskem Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12, 75331/ENV/12, ač existuje a je potvrzeno, už vůbec nebo ve sporovaném rozsahu nezavazuje, protože bylo dalším vývojem překonáno (a je například „vyhaslé“). V tomto případě by však žalovaný musel překonat názor vyslovený zdejší soudem v rozsudku ze dne 31. 12. 2015, čj. 30A 131/2015-130 (bod VI.4). I to by za určitých okolností bylo možné, muselo by se tak ovšem stát na základě velice přesvědčivých argumentů, které by však nemohly být vyjeveny až ve vyjádření k žalobě, ale musely by být predestřeny už v rozhodnutí o odvolání.

Jelikož v daném případě nedošlo k tomu, co mělo být pravidlem, ani k tomu, co by snad mohlo být určitou alternativou, zásadně nastala situace předvídaná v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, čj. 5 A 241/2011-69. Jelikož žalovaný nežádal o nápravu (ani výjimečně neučinil to druhé), vystavil se riziku zrušení svého vlastního rozhodnutí. I když jde o záležitost jistě diskusní, zdejší soud – na rozdíl od pražských kolegů – shledává zásadní důvod zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného ani ne tak v jeho nepřezkoumatelnosti, jako spíše v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ad 3) „Závazná stanoviska“ Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 21. 1. 2016, čj. 9943/2016/KUSK, a ze dne 4. 4. 2016, čj. 052683/2016/KUSK

Dne 21. 1. 2016 pod čj. 009943/2016/KUSK, sp. zn. SZ_001940/2016/KUSK, Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, vydal k ověření souladu obsahu stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru ZEVO Chotíkov na životní prostředí vydaného dle § 10 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015, s požadavky právních předpisů, které zapracovávají směrnici Evropského parlamentu a Rady 2001/92/EU ze dne 13. 12. 2001, podle čl. II bodu 1 přechodných ustanovení zákona č. 39/2015 Sb. souhlasné závazné stanovisko k záměru ZEVO Chotíkov s tam stanovenými podmínkami pro fázi výstavby, realizace, zkušebního provozu a provozu.

Dne 4. 4. 2016 pod čj. 052683/2016/KUSK, sp. zn. SZ_001940/2016/KUSK, Krajský úřad Středočeského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, vydal k žádosti o závazné stanovisko k ověření změn záměru ZEVO Chotíkov, které by mohly mít významný negativní vliv na životní prostředí, ve smyslu ust. § 9a odst. 4 a 5 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015, ve vztahu k stanovisku k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí vydanému dle § 10 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015, sdělení, že uvedené změny záměru nejsou významnou změnou záměru a že v souladu s § 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb. (ve znění účinném od 1. 4. 2015) závazné stanovisko k ověření změn záměru nevydá.

Žalobce opakovaně žádal o přezkum původního stanoviska EIA vydaného podle § 10 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015 (blíže viz např. bod 3.1 podané žaloby).

Ve svém vyjádření ze dne 7. 7. 2016 žalobce v bodě 2 (str. 2 - 10) požádal žalovaného, aby byl u Ministerstva životního prostředí zajištěn dle § 149 odst. 5 správního řádu přezkum zákonnosti obsahu a vydání obou uvedených závazných stanovisek, přičemž požadoval, aby je Ministerstvo životního prostředí pro nezákonnost zrušilo, a pokud se tak nestane, pak požadoval, aby závazné stanovisko EIA ze dne 21. 1. 2016 bylo podle § 149 odst. 4 správního řádu změněno doplněním o dvě chybějící podmínky a jednu chybějící podpodmínku z odborného stanoviska EIA.

K této záležitosti Krajský úřad Jihočeského kraje na str. 14 svého žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 20. 7. 2016, čj. KUJCK 92275/2016, uvedl, že by nejprve musel sám dospět k závěru, že závazné stanovisko je nezákonné, a teprve poté by dal podnět Ministerstvu životního prostředí k přezkumnému řízení. Ani v tomto případě ale Krajský úřad Jihočeského kraje nezákonnost závazného stanoviska nezjistil.

V žalobě žalobce namítá, že žalovaný zvolil nezákonný postup, neboť jednak není kompetentní přezkoumávat jakákoliv závazná stanoviska ve spisu, když o to žádá odvolatel, neboť o to měl požádat kompetentní nadřízený orgán (Ministerstvo životního prostředí), jednak je jeho tvrzení nepřezkoumatelné (chybějí řádné důvody), a jednak upřel žalobci jediné zákonné právo na řádný přezkum obou závazných stanovisek EIA dle § 149 odst. 4 a odst. 5 správního řádu, pokud o to žádá *de facto* již od svého odvolání ze dne 2. 7. 2012 i ve všech následných vyjádření k odvolacímu spisu a ve všech třech žalobách. Žalované rozhodnutí je tedy v této věci v příkrém rozporu se základními zásadami správního řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že shledal, že podmínky, které byly nově stanoveny v ověřujícím závazném stanovisku Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 21. 1. 2016 a které směřují do navazujícího řízení, se shodují s podmínkami převzatými ze stanoviska EIA, které jsou už uvedeny v napadeném územním rozhodnutí a kterými byly stanoveny podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby. Žalovaný nemá důvod pochybovat o zákonnosti ověřujícího závazného stanoviska ze dne 21. 1. 2016, ani o zákonnosti sdělení ze dne 4. 4. 2016. Jak závazné stanovisko, tak i sdělení vydal příslušný úřad zákonem předepsaným postupem a tyto úkony rovněž dostojí

požadavkům kladeným zákonem na jejich obsahové náležitosti. Žádost žalobce a tvrzená nezákonnost závazného stanoviska není důvodem, pro který by měl žalovaný dát podnět k jeho přezkumu podle § 149 odst. 5 správního řádu. Žalovaný za dané procesní situace nemohl zvolit ani postup podle § 149 odst. 4 uvedeného zákona.

Soud jen připomíná, že podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném do 31. 3. 2015, mělo stanovisko EIA charakter pouze tzv. jiného úkonu podle části čtvrté správního řádu. Nejednalo se o závazný úkon, neboť doporučení v něm obsažená nemusela být převzata do navazujícího (typicky: povolovacího) správního rozhodnutí. Postačovalo, pokud v navazujícím rozhodnutí správní orgán odůvodnil, proč některá z doporučení obsažených ve stanovisku EIA nepřevzal (§ 10). Podle zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015, má stanovisko EIA charakter závazného stanoviska ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu. Je tzv. subsumovaným správním aktem, jehož obsah je závazný pro rozhodnutí vydávaná v navazujícím řízení. Správní orgán, který vydává rozhodnutí v navazujícím řízení, je povinen obsah závazného stanoviska plně respektovat, nemá možnost se od něj odchýlit, resp. některé z podmínek obsažených v závazném stanovisku nezahrnout do povolovacího rozhodnutí (§ 9a). Při postupu podle přechodných ustanovení čl. II zákona č. 39/2015 Sb. bylo třeba zkontrolovat, zda je stanovisko EIA vydané podle předchozí právní úpravy v souladu s požadavky novelizované právní úpravy, a určit, které z podmínek původního stanoviska EIA jsou podmínkami závaznými pro navazující řízení.

K tomuto žalobnímu bodu možno plně odkázat na výše uvedená společná východiska. Z nich plyne, že v případě, že odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, odvolací správní orgán není oprávněn posuzovat, zda odvolatelovy námitky proti obsahu závazného stanoviska jsou či nejsou důvodné, že je však povinen podle § 149 odst. 4 správního řádu vyžádat od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska potvrzení nebo změnu napadeného závazného stanoviska. I v tomto případě je tu ovšem určité specifikum, spočívající v tom, že skutečným závazným stanoviskem je pouze úkon Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 21. 1. 2016, čj. 009943/2016/KUSK, sp. zn. SZ_001940/2016/KUSK, zatímco úkon tohoto krajského úřadu ze dne 4. 4. 2016, čj. 052683/2016/KUSK, sp. zn. SZ_001940/2016/KUSK, je vlastně jen sdělením, že závazné stanovisko k ověření změn záměru nebude vydáno. V dalším řízení proto žalovaný posoudí, zda žalobce brojí proti obsahu skutečného závazného stanoviska nebo i proti obsahu sdělení o nevydání závazného stanoviska k ověření změn. Kdyby se došlo k tomu, že se jedná o druhý z těchto případů, musel by žalovaný uvážit (a náležitě odůvodnit), zda u sdělení, že závazné stanovisko k ověření změn záměru nebude vydáno, se postupuje stejně nebo odlišně od skutečného závazného stanoviska.

Jelikož si žalovaný nevyžádal potvrzení nebo změnu závazných stanovisek Krajského úřadu Středočeského kraje, respektive toho, proti jehož obsahu směřovalo odvolání žalobce, od Ministerstva životního prostředí, zatížil svůj postup tak podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Sluší se poznamenat, že senát 30A zdejšího soudu se některými aspekty uvedených otázek zabýval v souvislosti se stavebním povolením pro ZEVO Chotíkov. Jeho názory

prezentovanými v rozsudku ze dne 22. 8. 2016, čj. 30A 92/2016-147, lze doplnit výše uvedenou argumentaci ohledně aktuálně rozhodované věci sp. zn. 30A 162/2016.

K vyjádření Plzeňské teplárenské, a.s.

Soud se s relevantní částí vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě vyrovnal výše.

Lze tak shrnout, že podle přesvědčení zdejšího soudu, které bylo podrobně odůvodněno výše, stávající právní úprava neumožňuje z důvodu vybočení z tématu, překročení rozsahu, uplynutí času či nedostatečného oprávnění *a priori* eliminovat požadavek žalobce, aby od správních orgánů nadřízených dotčeným správním orgánům byly vyžádány potvrzení nebo změna závazného stanoviska Ministerstva obrany ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 87964/2016-8201-OÚZ-PHA, náprava potvrzujícího stanoviska Ministerstva životního prostředí ze dne 6. 9. 2012, zn. 628/520/12, 75331/ENV/12, a potvrzení nebo změna „závazných stanovisek“ Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 21. 1. 2016, čj. 9943/2016/KUSK, a ze dne 4. 4. 2016, čj. 052683/2016/KUSK, když ovšem úkon tohoto krajského úřadu ze dne 4. 4. 2016, čj. 052683/2016/KUSK, není závazným stanoviskem, nýbrž pouze sdělením, že krajský úřad závazné stanovisko nevydá (§ 9a odst. 4 zákona č. 100/2001 Sb., ve znění účinném od 1. 4. 2015), pročez je nutno prozkoumat materiální i formální aspekty věci, aby se došlo k odůvodněnému závěru, zda je v tomto případě na místě postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu nebo jiným způsobem.

V části IV. vyjádření Plzeňské teplárenské, a.s., k žalobě patrně došlo k určitému omylu: částečná změna odvoláním napadeného rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) a ve zbytku postup podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu byly použity u stavebního povolení [= rozhodnutí Městského úřadu Nýřany ze dne 18. 1. 2013, čj. OV-Asc/1763/2013] v rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 13. 4. 2016, čj. 055047/2016/KUSK, nikoli u územního rozhodnutí [= rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby, ze dne 1. 6. 2012, čj. OV-Asc/12440/2012] v právě posuzovaném rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 20. 7. 2016, čj. KUJCK 92275/2016.

VII. Celkový závěr

Jelikož v řízení před odvolacím správním orgánem došlo k takovému podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. bez jednání zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Zrušuje-li soud napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu, je podle okolností oprávněn zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). Ani v tomto případě tak soud ovšem neučinil. I v právě rozhodované věci aplikoval zásadu zdrženlivosti. Učinil tak z toho důvodu, že zatím nejsou k dispozici vyjádření kompetentních správních orgánů, tj. vyřízení námitek proti obsahu výše uvedených závazných stanovisek správními orgány nadřízenými správním orgánům, které závazná

stanoviska vydaly. Současně soud nedostává odvolací správní orgán do situace, která by byla procesně obtížně řešitelná; odvolacímu správnímu orgánu zůstávají otevřeny všechny v úvahu připadající varianty rozhodnutí o odvolání upravené v § 90 správního řádu.

K postupu soudu podle § 76 odst. 1 s. ř. s. se vyjádřila odborná literatura takto: „*Pokud soud zrušuje rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení, nemusí se zabývat správností právního posouzení věci. ... Podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem [písmeno c)] jednoznačně znamená, že výsledkem řádně vedeného správního řízení mohlo být zcela jiné rozhodnutí. Nemá proto smysl, aby se soud zabýval správností nebo zákonností závěrů správního orgánu vyslovených v rozhodnutí ... následujícím po chybném procesním postupu.*“ (Lukáš Potěšil a kol.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vyd. Praha 2014, str. 693).

Soud proto podrobně vytkl žalovanému správnímu orgánu procesní vady, jichž se dopustil, nepředjímá však, jak budou posouzeny věcné námitky proti podmiňujícím závazným stanoviskům.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VIII. Náklady řízení

Úspěšnému žalobci byla podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. přiznána vůči žalovanému správnímu orgánu náhrada nákladů soudního řízení v jím požadované výši **3.000,- Kč**, představované zaplaceným soudním poplatkem za žalobu.

Osobě zúčastněné na řízení neuložil soud žádné povinnosti, ani tu nebyly uplatněny či zjištěny důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž by jí bylo možno přiznat náhradu nákladů řízení (srov. § 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 21. prosince 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková